

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingene.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Moltesen: Jeg tillader mig at foreslaa, at vi henvise dette Lovforslag til det Udvalg, som vi før besluttede at nedsætte.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Man gik derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af Forslag til Lov om det kgl. Teaters Stilling og økonomiske Forhold.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3515).

Sagen sattes til Forhandling.

Moltesen: Om det kgl. Teaters Forhold er der talt meget her i Salen og i Kommissionerne. Det synes, som om man ikke kan komme til en endelig Ordning af det Spørgsmaal, som i Virkeligheden interesserer hele Nationen, og Grunden dertil er vel den, at man ikke har haft Mod, hverken aandeligt eller økonomisk, til at tage det Skridt, som maa tages i saa Henseende. Det kgl. Teaters politiske Historie er meget interessant. Den har ogsaa spillet en Rolle i vor Kamppolitik herhjemme, men den er udspillet nu. Den blev i 1903 ført ind i en roligere Bane, men det var kun en foreløbig Ordning, som i 1908 forlængedes til at gælde indtil Udgangen af Juni Maaned d. A., og vi staa da nu overfor Nødvendigheden af at lovgive paa ny. Det er utvivlsomt, at alle Venner af dansk Kunst ventede, at det skulde være muligt, naar denne Debat skulde tages op paa ny, at vi saa kunde komme til en endelig Ordning. Nu kommer vi kun til en partiel Ordning, som skal være endelig efter det foreliggende Forslag, medens det, det egentlig drejer sig om, skubbes ud i en uvis Fremtid.

Det, der er det afgørende i den Forhandling, som har været ført i Tinget og i Kommissionerne, er, at det har været erkendt af alle Parter, at det kgl. Teaters Betydning for det nationale Liv herhjemme er af afgørende Art, og at det er Statens

Pligt at yde Tilskud dertil. Der har været forskellige Meninger om, hvorvidt der skulde være et Tilskud til et bestemt Statsteater eller til Teaterdrift overhovedet, men man har altid mærket, at ingen har turdet vove at kaste det kgl. Teater med de store, rige Traditioner i vort Aandsliv helt ud paa Frikonkurrencens Hav. Og jeg er ikke i Tvivl om, at nu vil der hos de fleste være Enighed om, at vi maa samle os om dette Teater, ikke for at bevare det i den Form, det nu har, men for at bevare det, indtil det kan faa en bedre Form for sin Bestaaen.

Det Lovforslag, som nu ligger her, er altsaa en Fortsættelse af de Lovforhold, vi have levet under siden 1903, og det er en Nødvendighed for os, at vi ikke lade denne Side af Teatrets Forhold være uden Lovordning. Spørgsmaalet er, om vi skulde vedtage dette Lovforslag uden nogen gældende Tidsbestemmelse, eller om vi skulde sige: Det gælder i saa og saa mange Aar — for derved nemlig at tvinge Lovgivningsmagten til paa ny under bedre Forhold end de nuværende at tage det Spørgsmaal op, som skal afgøres. Den højtærede Kultusminister har ment, at det var nødvendigt, at vi nu traf en endelig Bestemmelse, og jeg skal villigt indrømme, at det er meget ubehageligt med disse stadige Forsøg paa at faa Respit i saa og saa mange Aar, og saa træffe vi Bestemmelsen. Vi maa efterhaanden i vort Lovgivningsarbejde komme ind paa, at man lovgiver ikke paa forud aftalt Tid, men man træffer ved Lov en Ordning, som skal gælde, indtil Lovgivningsmyndigheden eller Folket kræver en ny Lovgivning. Dette stykkevis giver en Usikkerhed og et Tids-spilde for Rigsdagens Arbejde, som hverken vi eller Nationen kan være tjent med.

Naar vi altsaa nu lovgive om dette og vedtage Lovforslaget i den Form, hvori det her foreligger, altsaa ikke tidsbegrænset, kan jeg gaa med til det, fordi den Side af det kgl. Teaters Forhold, som skal ordnes ved denne Lov, ikke vil hindre, at vi komme ind paa en videre Lovgivning i den Henseende. Det eneste, hvorfor jeg kunde ønske, at vi vedtog denne Lov paa Tid, er den Omstændighed, at saa vilde der være Nødvendighed for at komme ind paa den anden Side af Sagen. Men jeg tror, at den Side af det kgl. Teaters Forhold, nemlig Nødvendigheden af en ny Talescene, nu er saa fastgroet i alle Partier paa Rigsdagen og rundt omkring i den Del af det danske Folk, der har Kunstinteresse, at man ikke kan skyde den fra sig. Og jeg er ikke i Tvivl om, at enhver Kultusminister, i hvilken Regering han end sidder, vil fore-